

Мартин Дамянов

Резерват

Дейвис Матео така и не разбра кога попадна в центъра на жълтата светлина. Стоеше там – изправен до повредения си мотоциклет „Brawa“, в протрити дочени дрехи и стари маратонки „Reebok“, чийто подметки имаха много общо със земята, по която ходеха, докато неговия така наречен „приятел“ Луис се опитваше да направи нещо с счупен наполовина гаечен ключ и отвертка, която се вадеше до безобразие от дръжката си. Жълтата светлина преполови пътя от кораба до земята за не повече от десет милисекунди, после увисна безучастно над нея и се разцепи на десетки други „лъчи“, които независимо един от друг започнаха да опипват повърхността. Явно, освен кванти лъчиста енергия жълтата светлина съдържаше и друго, защото един от „лъчите“ докопа Дейв и здраво се зави около единия му крачол.

– Луис, престани!

– Какво?

– Престани да увиваш крака ми с проклетото жило!

– Нищо не правя, Дейв! – каза Луис, което си беше самата истина. Той се изправи в цял ръст до преобърнатия мотоциклет и омаза лицето си със смазка, докато се опитваше да почеше носа си с лакът. – По-добре не мърдай, защото съм чувал, че по-тези места има змии.

Небето притъмня пред очите на Дейвис.

– По-дяволите. – каза той с прогнил глас. Но нищо друго не му мина през главата, затова решен да се отдаде на яда си той добави още посочно – По-дяволите! Повтори го още няколко пъти преди жълтия лъч да „извика“ останалите жълти лъчи и всички вкупом да го подхванат и издигнат нагоре. Нагоре...

Нагоре. ...към космическия кораб дошъл с неизвестна мисия на Земята чак от планетата ФртБал.

– Къде отиваш, Дейв? – попита Луис с приятелска загриженост, полята с няколко големи „Джака“ в кръчмата на Чако, докато приятелят му гледаше невярващо отдалечаващата се под подметките му земя.

Залеза обгърна за последен път Дейвис и той помахаша за сбогом на няколко врани, които го гледаха неразбиращо от един електрически стълб, преди да се озове в тъмния трюм на космическия кораб.

– Всеки да се спасява както може... – констатира Луис след задълбочен анализ на ситуацията. Беше свикнал всички да се отказват от приятелството му (което не струваше много – не повече от две големи в кръчмата на Чако) и прие новия развой на ситуацията с философска примиреност. Той захвърли счупената отвертка на пътя (представляващ отпъкана спечена пръст, върху която беше насипан чакъл) и тръгна

бавно надолу към разклона, където смяташе да си хване друго превозно средство на стоп. Не направи и две крачки, когато снопът лъчи го докопа.

– Тук е малко хладно. – каза Дейв. – Ало, ало...

– Няма да те чуят. – отвърна Луис, докато кръвта му се разделяше с последните остатъци алкохол. – Опитай нещо друго. И в случай, че успееш – додаде – поискай кльоначка. Стомахът ми стърже...

От тавана бликна светлина и освети двамата човека. В същото време сребрилата стена (ако за уплътнено енергично поле може да се говори като за стена) се отвори и през отвора премина малко топкообразно създание, върху което имаше покрит поднос. Когато ходеше, то създаваше илюзията, че се върти, което беше само отчасти вярно защото се въртяха светлините по повърхността на съществото, а то самото се рееше на десет сантиметра над пода. От многоцветната му повърхност излизаха множество пипалца, които съществото размахваше подобно на морска сепия. То премина тържествено разстоянието до тях и се закова точно пред опулените им погледи. На похлупака пишеше с печатни букви:

„ХРАНА“

Дейвис сръга Луис ниско в хълбока.

– Нали искаше храна. Ето.

Луис мълчаливо въртеше глава сякаш искаше да прогони видението.

– Опитай, какво чакаш? – подкани го отново Дейвис. – Вдигни похлупака!

– Нещо не съм гладен. – оправда се Луис.

– Страхливец. – процеди през зъби Дейвис, но не помръдна от мястото си.

Съществото явно разбра страховете им, защото отвори похлупака. От подноса ги погледнаха няколко безформени къса, които незнайно защо Луис оприличи на рибешки глави.

Изминаха няколко месеца, през които не беше въведено кой знае какво разнообразие в дневния им режим. По едно време стената точно пред тях стана прозрачна и разкри панорамен екран, от който двамата спътници виждаха звездите.

– Сигурно са от НАСА. – предположи Луис, а от устата му изтичаше слюнка, която той се опитваше да улови и да превърне в балон. – Разработили са пътнически космически кораб и ние сме първите пасажери.

– Глупости! – блъвна Дейвис. – Това не е земен кораб. Не си ли

забелязал какви са на пипане стените? На Земята няма подобен материал. Освен това НАСА си имат свои методи за набиране на доброволци. Освен това те едва стигат до Луната. Нали знаеш: „Една малка крачка за човека...“

– Какво?

Дейвис отегчено махна с ръка.

– Знам само, че ако не направя една истинска крачка навън ще си издрайфам червата. – оплака се Луис.

– Ти и без това не спираш да го правиш. – контрира го Дейвис. – Добре, че хлебарката почиства всичко.

Луис го погледна сърдито.

Изминаха още няколко месеца през които не се случи почти нищо ново (с изключение на няколкото водни душа, с които ги дари „хлебарката“) и съвсем логично на двамата мъже започна да им доскучава.

Някъде към средата на полета Луис започна да си блъска главата в стената, но за разлика от земните солидни стени от тази нямаше добър шанс да му излязат цицини. Дейвис уморено го наблюдаваше от другия край на помещението, като мислено проклинаше деня през който беше прекрачил прага на кръчмата на Чако. Искаше му се да е на другия край на света, на някой безлюден остров пълен с хищници, в манастир, само не затворен в една стая с бавно полудяващия Луис. Стената отпред бе спряла да прожектира звездни пейзажи и наоколо всичко бе пусто и сиво.

– Престани! – незнайно кога бе изкрещял Дейвис. – Иначе наистина ще те убия!

– Не мога! – изхленчи Луис. – Не мога. Трябва да изгоня Къдерите.

– Какво? – попита с омалаял глас Дейвис, докато пред очите му бавно изникваха две думи обагрени в червено: *delirium tremens*. И повече не попита нищо.

– Къдерите. – повтори съвсем бавно Луис. – Те са се сврели там, нали знаеш? В онази част от главата ми, където растат белиите. Малките скромни белии. Трябва да изгоня Къдерите за да могат да пораснат белиите.

И той продължи свещеното си дело по „спасяването на белиите“, които само Бог знаеше какво представляваха.

Един ден Дейвис не издържа и тръгна към него със съкровено желание да го удуши. Застана точно зад гърба му, вдигна треперещите си ръце към обраслия му врат и се приготви за действие. Той изпъна лактите си и стрелна дланите си напред когато внезапно дочу кратко

изпращяване зад гърба си, и някакъв ток пробяга по тялото му – разхождайки се от лявото му бедро през хълбока, заобления хълм на корема му, наъбената повърхност на ребрата му, падината на аксилата и предмишницата, докато не скова и най-малките мускулчета на пръстите му. Дейвис отпусна хватката си и уморено се свлече на пода, където загуби съзнание. Луис невъзмутимо продължи битката си с Къдерите, (той така и не разбра грозящата го опасност) а „хлебарката“ победоносно се отдалечи от полесражението размахвайки „щипки“ от които още се стрелкаха малки сини мълнии.

Изминаха още няколко месеца през които корабът прекоси дузина галактики като свиваше пространството, скачаше от една черна дупка в друга и следваше зададените координати на родната му планета, и избираше най-прекия път до там. През това време Луис бавно потъваше в дебрите на болния си мозък.

Един прекрасен ден корабът кацна на ФртБал – планетата, където бе построен. Това беше родния дом на Колберите, които бяха големи и тромави създания чиято еволюция по земните стандарти се равняваше на десет милиарда години. Имаха средна продължителност на живот хиляда и петстотин години, а се размножаваха чрез „изпълване на етерни модели“ (все едно вдъхваха разум нежива материя). За създаването на една нова жива форма бяха необходими усилията на не по-малко от десет зрели Колбери, които се вдъхновяваха и си влияеха един на друг. Целият процес траеше около петстотин години и бе смисъл на съществуването им. След това бяха необходими поне петстотин години за възпитаването на новото създание и на определен етап се извършваше под контрола на един от родителите. Самият процес на придобиването на нови знания бе част от възпитанието на младия индивид и той активно участваше в него. Това, което Луис и Дейвис нямаше как да знаят е, че Земята не беше непозната планета за Колберите. Те отдавна използваха кораби от уплътнена енергия за да си доставят различни образци. А земляните бяха наистина интересни обекти тях – предвид бързият им метаболизъм и ирационалността в поведението им.

Малкия люк на стената се отвори и през него влезе „хлебарката“. Дейвис я изгледа с пренебрежение и досада, докато Луис отбеляза събитието с няколко топовни удара с глава о стената. „Хлебарката“ стигна до средата на стаята и спря. Нещо в поведението ѝ караше Дейвис да мисли, че тя ги наблюдава. Този път нямаше поднос, нямаше го и приспособлението за къпане. Нищо.

– Хей, какво ни готвиш този път? – озъби се Дейвис.

Луис го погледна разсеяно и продължи заниманието си – пробивайки дупка в стената с поглед. „Хлебарката“ явно прецени ситуацията и се завтече първо към Дейвис. Когато пожелаеше тя можеше да бъде наистина бърза.

– Хей, ама какво...

Луис се строполи в следващия момент, а от „щипките“ на „хлебарката“ отново изкачаха искри.

Когато Дейвис отвори очи ситуацията беше съвсем различна.

– Господи къде се намирам? – избоботи той.

Беше подпрян върху огромен дънер, незнайно защо оцветен в синьо, тревата под тялото му имаше морскосин оттенък и странно сияеше докато встрани от него някакъв водопад извиращ от нищото вдигаше невъобразим шум. Реката, която започваше от него бълбукаше весело и криволичеше в тясното си корито надалеч по посока на хоризонта. Малка катеричка пробяга в скута му и се закатери по синьото дърво със завидна бързина. Червено слънце блестеше право в очите му, а по челото му сияеха множество капчици пот и прожектираха цялото това многообразие в кристално чист вид върху идеално гладките си повърхности.

– Песст! Ела тук!

Дейвис смутено се огледа. Иззад някакъв кафяв храст му махаше ръка. Той с мъка се надигна и се затътри натам.

– Наведи се! Бързо, бързо... – препираше гласът. – Господи какъв глупак!

Дейвис клекна и се свря зад храста при непознатия.

– Какво му има на онзи? – непознатия посочи с пръст в далечината където една фигура тичаше и се търкаляше в тревата. – Насочил се е право към тях.

– Луис ли? Полудя докато идвахме насам.

Откъм фигурата долетя радостен писък: „Белии, белии, скъпичките ми белии! Коко сте много!“

– Слава богу! Засега имат мишена. И без това Силвестър щеше да ме убие, ако бях спасил двама. Но ти не се отпускай, могат да те хванат по всяко време. Не обръщай внимание, че са толкова бавни, те имат методи да ни хващат. Онези, които слабо се поклащат и са малко по-дребни са по-опасните.

– За какво говориш? – опули се Дейвис.

– За плъзгачите. Онези дето се поклащат са техните деца. Гледай, гледай! – извика тихо той.

Дейвис обърна поглед в далечината, там където подскачаше Луис и

видя края на сцената, в която някакъв мощен отблясък беше запратил клетника право към едно от създанията. А те приличаха на огромни купи слама, предвид размерите им на триетажна сграда и жълтеникавия им цвят. Онова, което бе хванало Луис започна да вибрира и да издава някакви нечленоразделни звуци. След миг фигурата на Луис се загуби в сияещата фигура на извънземното.

– Господи, какво беше това?

– Може да има късмет. – констатира непознатия. – Но е малко вероятно, особено за новак. – той го погледна замислено и бавно изрече – понякога ги изплюват.

– Понякога? Какво искаш да кажеш? – чак сега Дейвис забеляза, че непознатия беше чисто гол. Ръката му затрепера, сочейки към слабините на другия. – Защо си гол? Нямах ли дрехи?

– Плъзгачите оставят някакви парцали тук-там, но за нищо на света не бих ги облякъл. Кой знае, може да ни откриват по тях. Тук всички са голи, ще видиш.

– И други хора ли има? – опули се Дейвис.

– Хей, Мисури събуди се! Спътник едно вика Земя! Разбира се, че има. Стотици. Това е резервата на Земята, глупако. Намираш се в най-великия зоопарк във вселената. До нашия има резерват на някакви разумни червеи, а отвъд тях Уинстън каза, че имало богомолки. Но той умря вчера, така че не можеш да го чуеш.

Дейвис потърка объркано челото си. Беше се препотил целия.

– И те съветвам да съблечеш тези дрехи, защото тук ще ти бъдат непотребни. Но никакви съвети повече, иначе Силвестър ще ми счупи краката. Помагам ти само защото аз също съм нов и знам какъв кошмар е в началото.

След като изрече това непознатия се поизправи както беше приведен започна да се отдалечава.

– Хей, почакай, имам да те питам толкова много неща... – извика отчаяно Дейвис.

– Съжалявам приятел, но трябва сам да се оправяш. Можеш да ядеш почти всичко, което прилича на плод. И гледай да не заспиваш на отрито.

– Ама те убиват ли ни?

– Не винаги. Но кой знае какво ще им шукне на копеленцата, а изглежда че възрастните са луди по тях. Райн го изплюха без крака и трябваше да лази по корем цяла година. Така че, пази се! На тях не им пука много за нас, когато някой умре, те просто си докарват друг. И това в

общии линии е всичко, другото ще трябва да откриеш сам.

– Хей почакай, моля те. Аз, аз съм Дейвис... – извика Дейвис, но непознатия вече се беше изгубил в храстите. Някаква суха клечка до него нежно изсвири.

– Проклет да съм! – изсумтя Дейвис и тръгна след непознатия. По пътя свали дрехите си и ги запокити в една яма, която непрекъснато се свиваше и отваряше, а отгоре ѝ се виеше гъст зелен дим. Дейвис се престори, че не я чува, защото това щеше да го отведе на ръба, но ямата явно настояваше да получи отговор, защото повтори:

– ...здраво, болен?

Дейвис се изправи непредпазливо и побягна. Някакъв бледокафяв облак тичаше с него...

КРАЙ

© Мартин Дамянов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1711>]